

Arrest

nr. 253 023 van 19 april 2021
in de zaken RvV X/ IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 20 juni 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 28 juni 2019 om internationale bescherming. Op 29 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 2 november 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador. U bent op 24 juni 1973 geboren in San Martin in het departement San Salvador, waar u bent opgegroeid en waar u altijd bent blijven wonen. Na uw middelbare studies heeft u aan de universiteit van San Salvador bedrijfsadministratie gestudeerd. U behaalde het diploma in 2009. U huwde op 8 september 2001 met C. G. J. E. (...). Jullie hebben samen één zoon, E. E. (...) (°15/05/2006).

U heeft van 1995 tot juli 2003 gewerkt voor het bedrijf K. (...), een kledingfabriek waar u was opgeklommen tot personeelsmanager. Van 2004 tot 2011 werkte u voor het bedrijf T. (...), een ngo die armoede bestrijdt en waar u als administratief assistent werkte. Van januari 2013 tot januari 2015 werkte u als directrice voor A. (...), een vzw die het beheer regelde van het drinkwater in een aantal omliggende dorpen in uw regio. U zou vervolgens ontslag genomen hebben om dan van december 2017 tot 15 juni 2019 opnieuw de functie van directrice van deze vzw waar te nemen. In de periode van 2015 tot 2017 zou u uw echtgenoot hebben bijgestaan in zijn zelfstandige activiteiten.

In december 2014 zou u een dreigtelefoontje hebben ontvangen op de gsm die u gebruikte in uw functie als directrice van A. (...). Iemand die zich voorstelde als bendelid van MS 13 verwees naar uw naam, haalde aan waar u woonde en maakte ook duidelijk te weten waar uw zoon naar school ging. Hij eiste 15 000 dollar. U zou hem gezegd hebben dat u dit geld niet zomaar kon bezorgen. Hij zou u niet hebben geloofd en ermee gedreigd hebben u en uw familie te vermoorden indien u het geld niet zou bezorgen. Daarnaast zou hij ook gezegd hebben dat hij niemand van jullie vzw nog wilde zien in de regio die zij onder hun controle hadden. U zou na dit telefoontje de simkaart van uw professioneel gsm hebben veranderd. U bleef evenwel telefoons ontvangen op uw vast toestel. In de dagen die hierop volgden, zou er door een onbekend persoon een gsm zijn afgegeven aan u en nog later zou een onbekend persoon een briefje hebben laten bezorgen met daarop vermeld opnieuw dezelfde eisen. Omdat u de druk niet langer aankon, zou u in januari 2015 uw ontslag hebben gegeven. U zou uw echtgenoot hebben ingelicht over hetgeen u was overkomen en zou vervolgens in de periode die hierop volgde uw echtgenoot hebben bijgestaan in zijn zelfstandige activiteiten.

Einde 2017 zou u gecontacteerd zijn door het bestuur van A. (...) om opnieuw uw functie als directrice op te nemen. Men zou u overtuigd hebben door aan te geven dat de situatie gekalmeerd was en dat u dus niet langer risico's zou lopen. U besloot hierop om in december 2017 terug aan de slag te gaan als directrice voor A. (...). In januari 2018 werd u evenwel opnieuw afgeperst, deze keer door leden van de bende 18. Ze zouden via een aantal werknemers van u hebben laten weten dat men van u 10 000 dollar eiste of 500 dollar per maand. In juni 2018 werd u opnieuw afgeperst door bendeleden van MS 13. Men liet deze keer via werknemers van u weten dat men van u 700 dollar per maand eiste.

Op 23 maart 2019 zou u een jongen die net was beschoten door bendeleden geholpen hebben en binnen in de lokalen van A. (...) hebben gebracht.

Op 29 maart 2019 zou uw zoon het slachtoffer zijn geworden van een poging tot ontvoering door bendeleden. Uw zus die hem van school was gaan afhalen zou zich fel hebben verzet toen ze uw zoon meetrokken en slaagde er zo in uw zoon vrij te krijgen. Na dit incident zou uw zoon nog enkel op onregelmatige tijdstippen naar school zijn gegaan.

In juni 2019 zou uw zoon een tweede maal het slachtoffer zijn geworden van een poging tot ontvoering door bendeleden. Na dit incident zouden jullie besloten hebben uw zoon niet langer naar school te laten gaan.

Op 19 juni 2019 reisden u, uw echtgenoot en jullie zoon op legale wijze via Panama en Spanje naar België, waar jullie op 20 juni 2019 aankwamen en waar jullie op 26 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden. Ter staving van dit verzoek legden jullie de volgende documenten voor: de paspoorten van uzelf, van uw echtgenoot en van jullie zoon, de identiteitskaarten van uzelf en van uw echtgenoot. Verder nog aanbevelingsbrieven van uw verschillende werkgevers en tenslotte nog enkele internetartikels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uzelf als directrice van een vzw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar dit profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen weinig overtuigend zijn.

Wat vooreerst de gebeurtenissen van de periode 2014-2015 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde in januari 2015 uw ontslag te hebben ingediend als directrice van de vzw A. (...) omdat u de druk niet langer aankon nadat u in uw functie als directrice met de dood bedreigd werd door bendeleden die 15 000 dollar eisten. Ze zouden er bovendien mee gedreigd hebben uw familieleden te zullen vermoorden als u hun eisen niet inwilligde. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u noch iemand anders van de vzw de eisen van de bendeleden hebben ingewilligd (zie persoonlijk onderhoud DVZ en zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 107). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de bendeleden het negeren van hun eisen hebben beantwoord met geweld, zoals ze nochtans hadden aangekondigd in het telefonisch contact dat u met hen heeft gehad. U werd erop gewezen dat dit niet strookt met de normale handelwijze van de bendes in El Salvador. U liet optekenen dat men conform de bendelogica inderdaad geweld had mogen verwachten nadat was gebleken dat u hun eisen van 15 000 dollar niet had ingewilligd. U had er verder ook geen verklaring voor. Wanneer u werd gevraagd of u de situatie in dit verband verder heeft opgevolgd en heeft nagegaan of er later eventueel enige reactie is gekomen vanwege de bendeleden, verklaarde u dat u wel degelijk contact heeft opgenomen met de aandeelhoudersvergadering. Men zou u hebben gezegd dat hoe minder u wist hoe beter dit voor u was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 107-112). Dat u met dit ontwijkend antwoord genoegen zou hebben genomen, is hoogst opmerkelijk, temeer daar uw leven en dat van uw dierbaren op het spel stond. Bovendien blijkt dat u na uw ontslag de situatie niet verder heeft opgevolgd, naar eigen zeggen omdat u de problemen van u probeerde af te zetten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 106). Dit is zeer opmerkelijk aangezien u net daarvoor nog had laten optekenen dat de vzw een speciale betekenis had voor u en uw familieleden omdat ze instond voor het aanleveren van drinkbaar

water in uw en drie naburige kantons. Uw moeder was zelf ook nauw betrokken bij de oprichting van de vzw of zoals u het zelf verwoordde: 'Het werd gecreëerd door en voor onze familieleden'. Dat u, die als voormalige directrice van deze vzw en na persoonlijk te zijn geviseerd door bendeleden, dan helemaal niets meer geïnformeerd heeft naar wat er gebeurd is met de werknemers en de directie van de vzw in de periode na uw ontslag, is dan ook onbegrijpelijk en ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Nog meer opmerkelijk is het feit dat u minder dan drie jaar na uw ontslag bij de vzw terug aan de slag zou zijn gegaan bij dezelfde vzw en dit in dezelfde functie. U werd gevraagd dit uit te leggen. U verklaarde dat iemand van de directie u had opgebeld. Deze zou u hebben uitgelegd dat alles goed ging en dat er in de tussentijd geen bijkomende problemen waren geweest. U lichtte verder toe, zoals hierboven reeds vermeld, dat de vzw een speciale betekenis had voor u en uw familie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 98-100). U verklaarde dat men u had verzekerd dat alles rustig was geworden en dat er geen problemen meer waren. Uzelf hoopte ook dat deze informatie klopte. Op de vraag of u dan meer in detail om uitleg heeft gevraagd over hoe de situatie in tussentijd positief was geëvolueerd, antwoordde u negatief. Dit is opmerkelijk, temeer daar uw regio gecontroleerd wordt door bendeleden en men dus niet kan verwachten dat deze regio na drie jaar plots bendevrij zou zijn geworden. U antwoordde verbazingwekkend genoeg dat de situatie in uw regio er alleen maar erger op was geworden op het gebied van bendegeweld, maar voegde eraan toe dat de problemen in de vzw waren opgelost, althans volgens hetgeen men u had verteld. U ging ervan uit dat de bendeleden zich gedeisd hielden omdat zijzelf en hun familieleden allemaal gebruik maakten van het water dat door jullie vzw werd aangeleverd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 103-105). Opnieuw en zoals hierboven reeds werd aangehaald, is het onbegrijpelijk dat u minder dan drie jaar nadat u en uw familieleden met de dood waren bedreigd omwille van uw functie als directrice terug in dezelfde functie voor dezelfde vzw zou zijn gaan werken en dit terwijl u er van op de hoogte was dat het bendegeweld in uw regio toegenomen was. Dat u geen verdere informatie heeft opgevraagd over de manier waarop de situatie in de vzw positief was geëvolueerd maakt het helemaal ongeloofwaardig. U werd hiermee geconfronteerd en antwoordde enkel dat u had geïnformeerd bij de persoon die u verving en deze zou u hebben laten weten dat er geen problemen meer waren. U ging ervan uit dat deze persoon had gelogen, omdat u reeds in januari 2018, dus kort nadat u terug was beginnen werken voor de vzw reeds gelijkaardige problemen kende als voorheen in de periode 2014/2015 (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 113). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen.

Verder is het in dit verband evenzeer opmerkelijk dat u nadat u opnieuw werd bedreigd verder bent blijven werken en dus niet meteen ontslag nam, zoals u wel had gedaan in januari 2015. U verklaarde dat u in deze periode begon te berusten in uw lot. U geloofde dat men u, uw man of gelijk wie van het bedrijf zou kunnen 'weghalen'. U dacht er niet aan om ontslag in te dienen omdat u dit de eerste keer al had gedaan. U nam zich deze keer voor om verder te doen tot wanneer het niet langer mogelijk was. U voegde eraan toe dat deze houding als onbegrijpelijk overkomt. In maart 2019 zou zich vervolgens het incident met de gewonde jongen hebben voorgedaan en dat kon u, naar eigen zeggen, niet langer negeren (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 117). Deze uitleg overtuigt opnieuw allerminst.

Bovendien werd u ermee geconfronteerd dat het niet inwilligen van de eisen van de verschillende bendes opnieuw zonder gevolgen is gebleven, net zoals dit het geval was voor de periode van 2014/2015. U verklaarde nu dat u was te weten gekomen dat er contact was geweest tussen de bendeleden en iemand van de aandeelhoudersvergadering en dat als gevolg van dit contact er besloten werd om aan de bendeleden gratis water ter beschikking te stellen. U werd er op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat bendeleden die in januari 2018 10 000 dollar en in juni 2018 700 dollar per maand opeisten, zich zouden laten paaien met gratis water. U antwoordde hierop enkel dat uzelf geen contact heeft gehad met de bendeleden, maar dat het een lid van de aandeelhoudersvergadering was die het contact heeft gehad. U had verder geen info over hoe dit contact precies verlopen was, wie precies het contact heeft gehad en wat er precies gezegd is geweest (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 120-121 en vraag 126). Dit komt allemaal weinig overtuigend over. Wat er ook van zij, u liet nog optekenen verder geen redelijke verklaring te hebben voor het feit dat hoewel u tot twee keer toe door twee verschillende bendes persoonlijk werd geviseerd, u vervolgens hun eisen niet inwilligde en verder gewoon op post bleef, toch op geen enkele wijze hiervan de negatieve gevolgen heeft gedragen. U kon enkel bedenken dat het 'god was die jullie bevrijd heeft' (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 127).

Vervolgens dient nog te worden gewezen op enkele opvallende tegenstrijdigheden in de verklaringen van uzelf en uw echtgenoot.

Zo liet uw echtgenoot in zijn verklaringen over het moment dat hij werd ingelicht over de problemen die u had meegemaakt in december 2014- januari 2015, optekenen dat u hem alles had verteld vóór het slapengaan op een gewone weekdag. Jullie zouden eerst samen hebben gebeden en dan zou u het hem hebben verteld. Jullie zouden diezelfde avond nog naar uw schoonzus zijn gegaan (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 124-156). U daarentegen verklaarde dat u uw echtgenoot telefonisch op de hoogte had gebracht van al deze problemen en dit terwijl u zich in het huis van uw schoonzus bevond. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. U verklaarde dat u op dat moment onder grote spanning stond en dat dit dus mentaal heel erg zwaar op u doorwoog. U voegde eraan toe niet meer te weten wanneer u uw echtgenoot precies informeerde, maar wel dat u naar uw schoonzus was gegaan en dat u van bij haar naar uw echtgenoot belde. U bevestigde de verklaringen van uw echtgenoot als zou u veel geweend en gebeden hebben, maar al de andere dingen die uw echtgenoot had laten optekenen kon u zich niet meer herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 88-96). Dat u niet meer weet waar u zich bevond of hoe u uw partner inlichtte (via de telefoon dan wel face to face) over de problemen die u waren overkomen, is weinig geloofwaardig. Het kan immers aangenomen worden dat u zich nog zou herinneren in welke omstandigheden u voor het eerst dit nieuws aan uw partner heeft moeten brengen.

Ook over het moment waarop u uw echtgenoot inlichtte over de problemen die u meer recent had gekend nadat u opnieuw was beginnen werken voor A. (...), legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. Uw echtgenoot verklaarde dat hij over al deze problemen pas werd ingelicht in mei 2019, met andere woorden een veertiental maanden nadat de problemen zich hadden voorgedaan (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 166 en 175-177). U daarentegen liet optekenen dat u uw echtgenoot onmiddellijk op de hoogte bracht van alle feiten die u toen waren overkomen. Dit is zeer opmerkelijk. U lichtte toe dat u in tegenstelling tot in de periode van 2014/2015 niets meer verborgen hield voor uw echtgenoot. U werd geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenoot, maar had er geen verklaring voor. U voegde er aan toe niet meer precies te weten wanneer u uw echtgenoot had ingelicht en stelde dat u in die omstandigheden er niet aan denkt om het juiste tijdstip te herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 128-129). Deze uitleg overtuigt niet. Dat u stelt dat u hem onmiddellijk inlichtte toen er in januari 2018, kort na uw indienstreding, opnieuw ernstige problemen opdoken en uw partner daarentegen beweert dat u hem hierover pas inlichtte in juni 2019, kort voor jullie vertrek, is bijzonder opmerkelijk en laat niet toe geloof te hechten aan jullie verklaringen hierover.

Ook over de poging tot ontvoering van uw zoon in maart 2019 legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. Uw echtgenoot liet optekenen dat hij na deze ontvoeringspoging werd gevraagd om uw schoonzus en jullie zoon te komen oppikken aan kilometerpaal 20 (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vraag 92), terwijl uzelf hiermee in strijd verklaarde dat uw zus en jullie zoon die dag zelf op eigen kracht naar huis zijn gekomen, zonder dat ze door iemand werden opgepikt. Dat jullie zich ook hierover tegenspreken is eens te meer zeer merkwaardig (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 132-135). Dat uw man verward was en zich vergiste, zoals u stelt in de opmerkingen bij de notities van het gehoor, is niet afdoende om deze flagrante vaststellingen te verklaren.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u na uw vlucht uit El Salvador weinig tot geen stappen heeft ondernomen om u verder te informeren naar de situatie in de vzw waarvoor u gewerkt heeft. U heeft slechts één keer contact gehad met iemand uit de vzw, maar dat is al geleden van januari 2020 en toen heeft u eigenaardig genoeg niet geïnformeerd naar de eventuele problemen die zich nog zouden hebben voorgedaan na uw vertrek uit het land. U lichtte toe dat dit verleden een deel van uw leven is dat u wenst te vergeten. U wil er niets meer over weten. U werd erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat deze zich blijft informeren over zijn problemen en wat er zich eventueel nog heeft voorgedaan na zijn/haar vertrek uit het land, dit om een correcte inschatting te maken van zijn actuele vrees. Het feit dat u dit heeft nagelaten ondermijnt verder uw geloofwaardigheid (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 138-145).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadargroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegde zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en uw tewerkstelling voor verschillende bedrijven. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. U legde nog één internetartikel voor over A. (...), waarin wordt beschreven dat er voor verschillende klanten geen facturen meer werden geleverd door de vzw omdat de werknemers deze niet meer overal durven te bezorgen. Dit artikel beschrijft een situatie waarbij er bij de dagdagelijkse werking van de vzw A. (...) problemen zijn omwille van de druk die de werknemers ervaren als gevolg van de aanwezigheid van de bendes in de regio. Dit staat hier evenwel evenmin ter discussie. Dit artikel dateert bovendien van een periode dat u niet langer de directrice was. Bovendien bevestigt dit artikel allerminst de problemen die u hier in het kader van uw verzoek heeft laten optekenen. Tot slot legde u nog enkele internetartikels voor waarin wordt verwezen naar geweld en moorden door bendes actief in San Martin. Enkele artikels gaan over twee neven van u die werden vermoord. U liet optekenen dat de problemen van deze laatsten geen verband houden met uw problemen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 24 en 25).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de echtgenoot van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador. U bent op 30 mei 1973 geboren in het departement La Paz, waar u bent blijven wonen tot 1986. In dat jaar verhuisde u samen met uw familie naar het departement San Martin. In 1991 verhuisden jullie naar La Loma. Na uw huwelijk in 2001 met P. D. C. A. G. (...) verhuisde u naar het kanton Buenos Aires in San Martin. U bleef hier wonen in het huis van uw echtgenote tot jullie vlucht uit het land. Jullie hebben samen één zoon, E. E. (...) (°15/05/2006).

U bent tot het lager middelbaar naar school gegaan. U heeft eerst een tijd gewerkt als fabrieksarbeider. Hierna zou u als zelfstandige zijn beginnen te werken. U zou onder meer gewerkt hebben als meubelmaker, als metsler, als leverancier van muziekstukken voor orkesten, als plantenkweker, als gravenmaker en als leverancier van doodskisten. In het kader van uw zelfstandige activiteiten heeft u nooit echt problemen gekend. Eén keer zou een bendelid hebben komen informeren naar het werk dat u deed als leverancier van doodskisten, maar omdat u niet wenste geassocieerd te worden met bendeleden besloot u met deze activiteit te stoppen. U baseert uw problemen op die van uw echtgenote.

Zij liet volgend vluchtrelaas optekenen:

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uw partner als directrice van een vzw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar dit profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u of uw echtgenote in uw land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er voor wat jullie betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Er dient immers te worden opgemerkt dat jullie verklaringen weinig overtuigend zijn.

U verklaarde zich volledig te baseren op de problemen van uw echtgenote. In haar hoofde werd evenwel volgende weigeringsbeslissing genomen:

(...)

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in grote mate jullie algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadargroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat de door jullie voorgelegde stukken betreft, kan opnieuw gewezen worden naar de beslissing die in hoofde van uw echtgenote wordt betekend:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenote van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissingen dat in geval van vervolging door georganiseerde misdaadbendes in El Salvador veelal geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen, afpersingen en ontvoeringspoging op haar zoon door de bendeleden die verzoekende partij en haar gezin hebben gedwongen om haar land te verlaten.

p. 4-5 CGVS

(...)

p. 7 CGVS

(...)

p. 8 CGVS

(...)

p. 10 CGVS

(...)

p. 12 CGVS

(...)

Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.

Verzoekende partij heeft dit ook erg duidelijk gemaakt op het einde van het gehoor. Zij is gevlucht omdat zij geen andere uitweg meer zag voor haar en voor zoon: p. 14 CGVS

(...)"

Met betrekking tot het verwijt in de bestreden beslissingen dat verzoekster zich niet heeft geïnformeerd over wat er gebeurd is na haar ontslag bij de vzw A. in januari 2015 laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Wat verwerende partij niet inziet, is dat het voor verzoekende partij bijzonder pijnlijk was om telkens alles opnieuw te herleven. Zij had doodsangsten doorstaan en voelde zich mentaal niet sterk om telkens haar oude jog te contacteren om te horen wie er als volgende bedreigd en afgeperst was geworden."

Waar de commissaris-generaal het in de bestreden beslissingen onbegrijpelijk acht dat verzoekster minder dan drie jaar nadat zij en haar familieleden met de dood werden bedreigd omwille van haar functie als directrice terug in dezelfde functie voor dezelfde vzw zou zijn gaan werken en dit terwijl zij ervan op de hoogte was dat het bendegeweld in haar regio was toegenomen, repliceren verzoekende partijen als volgt:

"Verzoekende partij had een verantwoordelijkheidsgevoel en na drie jaar hoopte zij dat de stof zou gaan liggen zijn en dat zij niet opnieuw geïsoleerd zou worden. Een andere reden waarom zij hoopte met rust gelaten te worden, was het feit dat zij ervan uitging dat ook de benedeleden proper water nodig hadden en haar daarom niet zouden viseren."

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over het moment waarop verzoeker werd ingelicht over de problemen die verzoekster had meegemaakt in december 2014 – januari 2015, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Zij focust zich op details die zich 5 jaar geleden – na een traumatische gebeurtenis – voordeden en trekt daarom het relaas in twijfel. Verzoekende partij heeft verklaard dat zij na de bedreigingen van 2014 mentaal erg zwaar had en heel emotioneel was. Of dat verzoekende partij haar problemen aan haar echtgenote vertelde net voor ze gingen gaan slapen dan wel via de telefoon, is toch niet de essentie van de zaak?! Bovendien onderschat verwerende partij de stress die dergelijk gehoor op het CGVS met zich meebrengt. Verzoekende partij was erg zenuwachtig en had niet de tijd om zich alles opnieuw voor de geest te halen."

Waar de commissaris-generaal wijst op tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop verzoekster haar echtgenoot inlichtte over de problemen die zij meer recent had gekend nadat zij opnieuw was beginnen werken voor A., argumenteren verzoekende partijen als volgt:

"Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen. Verzoekende partij heeft haar man onmiddellijk ingelicht over de problemen. In mei 2019 dacht zij voor het slapen gaan over wat ze best zouden doen en hadden zij hier een gesprek over. Dit was echter niet de eerste keer dat zij hierover spraken"

Verzoekende partijen betwisten verder dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de poging tot ontvoering van hun zoon in maart 2019 en zetten hierover het volgende uiteen:

"Verwerende partij haalt duidelijk een en ander door elkaar en vindt tegenstrijdigheden waar er geen zijn. Er moet duidelijk iets verkeerd gelopen zijn tijdens de vertaling. Immers, de echtgenoot van verzoekende partij voerde hun zoon tot aan de kilometerpaal 20, waar hun zoon werd opgepikt door iemand van de school. Na de ontvoeringspoging werd de zoon opgehaald door de zus van verzoekende partij en kwamen zij op eigen krachten naar huis. Verzoekende partijen hebben deze opmerking ook gemaakt bij de opmerkingen van de notities. Als verwerende partij dat zomaar naast zich meent te

kunnen neerleggen, wat is dan nog het nut om hen de kans te geven opmerkingen te maken op deze nota's?!"

Tot slot laten verzoekende partijen het volgende gelden met betrekking tot het verwijt in de bestreden beslissingen dat verzoekster sinds haar vertrek uit El Salvador geen stappen ondernomen heeft om te informeren naar de situatie bij de vzw:

"Verzoekende partij bevindt zich na jaren van bedreigingen, afpersingen en een leven in angst in een land waar ze aan een nieuw hoofdstuk kan beginnen en waar ze zich niet elke seconde zorgen moet maken om de veiligheid van haar kind. Het is niet zo vreemd dat verzoekende partij niet telkens haar verleden zou trachten op te zoeken. Zij wil enkel en alleen een veilig leven kunnen leiden en dat heeft ze eindelijk gevonden in België."

Verzoekende partijen stellen verder dat het duidelijk is dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat zij met de dood werden bedreigd en geen kant meer op konden. Zij stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, hij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel "*El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay*" uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel "*A Nation Held Hostage*" van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

"Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte."

Verzoekende partijen besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 31 maart 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten nadat verzoekster er in haar functie als directeur van de vzw A. herhaaldelijk zou zijn afgeperst en bedreigd door de bendes MS-13 en 18. De problemen zouden begonnen zijn toen verzoekster in december 2014 op haar werk-gsm een oproep zou hebben ontvangen van iemand die zich voorstelde als een bendelid van MS-13 en 15.000 dollar eiste van de vzw. Indien verzoekster dit bedrag niet zou betalen zou de bende haar en haar familie ombrengen. Tevens zou de man aan de telefoon gezegd hebben dat de bende niemand van de vzw nog wou zien in het gebied onder haar controle. Verzoekster zou na dit telefoontje de simkaart van haar werk-gsm hebben veranderd maar vervolgens gebeld zijn door de bende op de vaste telefoon. De bendeleden zouden hun eisen nadien hebben herhaald middels briefjes die ze achterlieten bij een reservoir respectievelijk het kantoor van de vzw en via een telefoon die ze kwamen brengen. Toen verzoekster in januari 2015 ook op haar nieuwe nummer door de bende werd gebeld, zou zij haar ontslag hebben ingediend. Eind 2017 zou zij door het bestuur van A. gecontacteerd zijn met de vraag om opnieuw de functie van directeur op te nemen. Omdat zij geloofde dat de situatie ondertussen gekalmeerd was, zou zij hierop zijn ingegaan. Echter, in januari 2018 zou zij opnieuw zijn afgeperst, dit keer door leden van de bende 18. Die zouden via een aantal werknemers hebben laten weten dat zij 10.000 dollar eisten of 500 dollar per maand en dat verzoekster de gevolgen zou dragen indien dit niet zou worden betaald. In juni 2018 zou verzoekster op gelijkaardige wijze opnieuw zijn afgeperst door leden van MS-13 voor een bedrag van 700 dollar per maand. Op 23 maart 2019 zou verzoekster een jongen die net was beschoten door bendeleden geholpen hebben door hem binnen te laten in de lokalen van de vzw. Zij vermoedt dat bendeleden vervolgens wraak hebben willen nemen door te proberen haar zoon te ontvoeren op 29 maart 2019 toen hij samen met haar zus terugkeerde van school. Verzoeksters zus zou zich evenwel fel tegen de bendeleden hebben verzet en er zo in geslaagd zijn de ontvoering te verhinderen. Op 3 juni 2019 zouden bendeleden nogmaals geprobeerd hebben de zoon van verzoekende partijen te ontvoeren, maar ook deze keer zouden zij hier niet in geslaagd zijn. Na dit incident zouden verzoekende partijen besloten hebben hun zoon niet langer naar school te laten gaan. Op 19 juni 2019 reisden verzoekende partijen samen met hun zoon via Panama en Spanje naar België. Bij terugkeer vrezden zij gedood te zullen worden door de bendeleden die hen bedreigden.

Ter staving van hun relaas legden verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure hun paspoorten alsook het paspoort van hun zoon, hun identiteitskaarten, documenten ter bevestiging van verzoeksters tewerkstelling bij verschillende werkgevers en enkele nieuwsberichten neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

De paspoorten en identiteitskaarten bevestigen de identiteit van verzoekende partijen en die van hun zoon, elementen die hier niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat verzoekster van respectievelijk januari 2013 tot januari 2015 en december 2017 tot juni 2019 tewerkgesteld was als directrice bij de vzw A. wordt *in casu* niet betwist. De twee neergelegde bewijzen van deze tewerkstelling vermelden evenwel niets over de problemen die verzoekster in dit verband zou hebben gekend met bendeleden en werpen evenmin enig licht op de werkelijke reden van haar ontslag bij de vzw A. in 2015 en 2019. De ene brief vermeldt slechts in vage termen dat verzoekster omwille van "*persoonlijke motieven*" ontslag heeft genomen in 2015 en in de andere brief wordt in het geheel niet verwezen naar haar ontslag (adm. doss., stuk 5+5B, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 3-4, vragen 4-12). De overige neergelegde tewerkstellingsbewijzen hebben betrekking op functies die verzoekster zou hebben uitgeoefend bij verschillende bedrijven voor zij aan de slag ging bij de vzw A., toen zij nog geen problemen zou hebben gekend met de bendes (*ibid.*, p. 4, vraag 14). Deze beroepsactiviteiten worden niet betwist maar houden geen verband met de feiten waarop verzoekende partijen hun verzoeken om internationale bescherming baseren. Onder de neergelegde nieuwsberichten bevindt zich één artikel over de vzw A., waarin wordt beschreven dat verschillende klanten geen facturen meer krijgen op basis van hun werkelijk waterverbruik omdat de werknemers niet meer ter plaatse durven gaan om dit op te meten. Dit artikel dateert van de periode na verzoeksters ontslag in januari 2015 en vermeldt niets over de persoonlijke problemen die verzoekster met bendes zou hebben gekend tijdens de uitoefening van haar functie als directrice (*ibid.*, p. 4-5, vragen 28-46). Wat betreft de neergelegde nieuwsberichten over twee neven van verzoekster die zouden zijn vermoord, bevestigt verzoekster dat deze feiten niets te maken hebben met haar eigen problemen (*ibid.*, p. 4, vraag 25). De overige neergelegde nieuwsberichten bevatten algemene informatie over feiten die evenmin verband houden met de persoonlijke vervolgingsfeiten die verzoekende partijen aanvoeren (*ibid.*, p. 6, vraag 47).

De Raad besluit dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde vluchtmotieven.

Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststelling dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het moment en de wijze waarop verzoekster verzoeker heeft ingelicht over de problemen die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar ontslag bij de vzw A. in januari 2015. De commissaris-generaal zet hierover in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende uiteen in hoofde van verzoekster:

“Zo liet uw echtgenoot in zijn verklaringen over het moment dat hij werd ingelicht over de problemen die u had meegemaakt in december 2014- januari 2015, optekenen dat u hem alles had verteld vóór het slapengaan op een gewone weekdag. Jullie zouden eerst samen hebben gebeden en dan zou u het hem hebben verteld. Jullie zouden diezelfde avond nog naar uw schoonzus zijn gegaan (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 124-156). U daarentegen verklaarde dat u uw echtgenoot telefonisch op de hoogte had gebracht van al deze problemen en dit terwijl u zich in het huis van uw schoonzus bevond. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. U verklaarde dat u op dat moment onder grote spanning stond en dat dit dus mentaal heel erg zwaar op u doorwoog. U voegde eraan toe niet meer te weten wanneer u uw echtgenoot precies informeerde, maar wel dat u naar uw schoonzus was gegaan en dat u van bij haar naar uw echtgenoot belde. U bevestigde de verklaringen van uw echtgenoot als zou u veel geweend en gebeden hebben, maar al de andere dingen die uw echtgenoot had laten optekenen kon u zich niet meer herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 88-96). Dat u niet meer weet waar u zich bevond of hoe u uw partner inlichtte (via de telefoon dan wel face to face) over de problemen die u waren overkomen, is weinig geloofwaardig. Het kan immers aangenomen worden dat u zich nog zou herinneren in welke omstandigheden u voor het eerst dit nieuws aan uw partner heeft moeten brengen.”

De Raad volgt verzoekende partijen niet in zoverre zij voorhouden dat het tijdsverloop sinds de feiten of een trauma dat verzoekster zou hebben opgelopen als gevolg van de bedreigingen eind 2014 de vastgestelde discrepantie tussen haar verklaringen en die van verzoeker kan verklaren. Verzoekende partijen leggen geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat verzoeksters cognitief vermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen over de problemen die zij aanhaalt ter staving van haar verzoek. Daarenboven heeft verzoekster noch haar advocaat tijdens het gehoor spontaan gewezen op het bestaan van een psychische problematiek in haar hoofde, of een mogelijke invloed hiervan op haar verklaringen, en heeft verzoekster pas na confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen van haar echtgenoot aangegeven dat zij zich *“mentaal geblokkeerd voelde”* en dat zij neurale therapie kreeg. Zij legde hiervan evenwel geen bewijsstukken voor (adm. doss., stuk 5+5B, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8, vraag 94). Het mag verder verbazen dat verzoeksters vermeende mentale toestand wel een negatieve impact heeft op haar herinneringen over het moment waarop zij verzoeker inlichtte over haar problemen, maar klaarblijkelijk geen enkel beletsel vormt om zich de feiten zelf voor de geest te halen, gelet op de gedetailleerde verklaringen die zij hierover op het CGVS heeft afgelegd (*ibid.*, p. 7, vragen 78-85). Nu uit haar verklaringen blijkt dat zij haar problemen zo lang mogelijk heeft proberen te verbergen voor haar naasten en verzoeker ervan op de hoogte heeft gebracht toen dat niet langer lukte, *nota bene* vlak nadat zij ontslag had ingediend en hij vroeg wat er scheelde, mag redelijkerwijze worden verondersteld dat de emotionele impact van dat moment dusdanig was dat verzoekster zich dit ook thans nog levendig kan herinneren (*ibid.*, p. 7-8, vragen 86 en 88). Het betreft hier niet zomaar een detail in hun relaas, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschriften voorhouden. De vaststelling dat verzoekende partijen hierover geen eensluidende verklaringen afleggen doet in sterke mate afbreuk aan de authenticiteit en het doorleefd karakter van hun relaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Ook over het moment waarop verzoekster verzoeker inlichtte over de problemen die zij meer recent zou hebben gekend nadat zij opnieuw was beginnen werken voor A. legden verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen af, wat in de bestreden beslissingen als volgt wordt toegelicht in hoofde van verzoekster:

“Uw echtgenoot verklaarde dat hij over al deze problemen pas werd ingelicht in mei 2019, met andere woorden een veertiental maanden nadat de problemen zich hadden voorgedaan (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 166 en 175-177). U daarentegen liet optekenen dat u uw echtgenoot onmiddellijk op de hoogte bracht van alle feiten die u toen waren overkomen. Dit is zeer opmerkelijk. U lichtte toe dat u in tegenstelling tot in de periode van 2014/2015 niets meer verborgen hield voor uw echtgenoot. U werd geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenoot, maar had er geen verklaring voor. U voegde er aan toe niet meer precies te weten wanneer u uw echtgenoot had ingelicht en stelde dat u in die omstandigheden er niet aan denkt om het juiste tijdstip te herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 128-129). Deze uitleg overtuigt niet. Dat u stelt dat u hem onmiddellijk inlichtte toen er in januari 2018, kort na uw indienstreding, opnieuw ernstige problemen opdoken en uw partner daarentegen beweert dat u hem hierover pas inlichtte in juni 2019, kort voor jullie vertrek, is bijzonder opmerkelijk en laat niet toe geloof te hechten aan jullie verklaringen hierover.”

In hun verzoekschriften repliceren verzoekende partijen dat het CGVS verzoekster duidelijk verkeerd begrepen heeft. Zij stellen dat verzoekster haar man onmiddellijk heeft ingelicht over de problemen. Zij lichten verder toe dat zij in mei 2019 voor het slapengaan nadachten wat ze best zouden doen en hierover een gesprek hadden. Dit was volgens hen echter niet de eerste keer dat zij hierover spraken. Deze uitleg kan niet overtuigen nu uit de verklaringen van verzoeker duidelijk blijkt dat verzoekster hem pas in mei 2019 op de hoogte heeft gebracht van de problemen die een jaar eerder zouden zijn ontstaan. Verzoekende partijen blijven in gebreke de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen dan wel hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden.

Voorts stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekende partijen ook over de poging tot ontvoering van hun zoon in maart 2019 tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Hierover wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt overwogen in hoofde van verzoekster:

“Uw echtgenoot liet optekenen dat hij na deze ontvoeringspoging werd gevraagd om uw (...)zus en jullie zoon te komen oppikken aan kilometerpaal 20 (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vraag 92), terwijl uzelf hiermee in strijd verklaarde dat uw zus en jullie zoon die dag zelf op eigen kracht naar huis zijn gekomen, zonder dat ze door iemand werden opgepikt. Dat jullie zich ook hierover tegenspreken is eens te meer zeer merkwaardig (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 132-135). Dat uw man verward was en zich vergiste, zoals u stelt in de opmerkingen bij de notities van het gehoor, is niet afdoende om deze flagrante vaststellingen te verklaren.”

Verzoekende partijen maken in hun verzoekschriften niet aannemelijk dat er iets verkeerd zou zijn gelopen tijdens de vertaling van hun verklaringen. Zij verduidelijken dat verzoeker hun zoon tot aan kilometerpaal 20 voerde, waar hij werd opgepikt door iemand van de school, dat hun zoon na de ontvoeringspoging werd opgehaald door verzoeksters zus en dat zij vervolgens op eigen krachten naar huis kwamen. Zodoende verklaren zij niet waarom in de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van verzoeker kan worden gelezen dat verzoeker als volgt verklaarde:

“Op 29 maart dat was al op de terugweg naar huis werd er gevraagd of ik mijn schoonzus niet kon ophalen aan kilometerpaal 20 want ze wilden daar mijn zoon oppakken (...)” (adm. doss., stuk 5+5B, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8, vraag 92).

Waar verzoeker volgens de notities van zijn persoonlijk onderhoud tevens heeft verklaard dat hij zijn zoon op de dag van de eerste poging tot ontvoering tot aan kilometerpaal 20 voerde, waarna een broeder van de kerk hem oppikte en naar school bracht en zijn schoonzus hem van school afhaalde, blijkt hieruit niet, noch tonen verzoekende partijen *in concreto* aan, dat deze verklaringen en deze waarop voormelde geciteerde passage betrekking heeft door elkaar werden gehaald (*ibid.*, p. 9, vraag 93). Dat verzoekende partijen deze opmerking reeds zouden gemaakt hebben vóór het nemen van de bestreden beslissingen wijzigt niets aan deze vaststelling. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat haar zus de gewoonte had haar zoon naar school te brengen en van school af te halen, doch dat zij na de eerste poging tot ontvoering zei dat ze hem niet langer naar school zou brengen. Volgens haar verklaringen zou haar zoon pas na het incident van 29 maart 2019 naar school zijn gebracht door een broeder van de kerk, wat in tegenspraak is met verzoekers verklaringen én de versie van de feiten die in de verzoekschriften naar voor wordt geschoven (adm. doss., stuk 5+5B, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 12, vragen 130 en 132).

Aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen wordt verder afbreuk gedaan door meerdere onaannemelijke elementen. Zo dient met betrekking tot de door hen voorgehouden gebeurtenissen van de periode 2014-2015 te worden gewezen op de volgende terechte en pertinente vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster:

“U verklaarde in januari 2015 uw ontslag te hebben ingediend als directrice van de vzw A. (...) omdat u de druk niet langer aankon nadat u in uw functie als directrice met de dood bedreigd werd door bendeleden die 15 000 dollar eisten. Ze zouden er bovendien mee gedreigd hebben uw familieleden te zullen vermoorden als u hun eisen niet inwilligde. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u noch iemand anders van de vzw de eisen van de bendeleden hebben ingewilligd (zie persoonlijk onderhoud DVZ en zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 107). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de bendeleden het negeren van hun eisen hebben beantwoord met geweld, zoals ze nochtans hadden aangekondigd in het telefonisch contact dat u met hen heeft gehad. U werd erop gewezen dat dit niet strookt met de normale handelswijze van de bendes in El Salvador. U liet optekenen dat men conform de bendelogica inderdaad geweld had mogen verwachten nadat was gebleken dat u hun eisen van 15 000 dollar niet had ingewilligd. U had er verder ook geen verklaring voor. Wanneer u werd gevraagd of u de situatie in dit verband verder heeft opgevolgd en heeft nagegaan of er later eventueel enige reactie is gekomen vanwege de bendeleden, verklaarde u dat u wel degelijk contact heeft opgenomen met de aandeelhoudersvergadering. Men zou u hebben gezegd dat hoe minder u wist hoe beter dit voor u was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 107-112). Dat u met dit ontwijkend antwoord genoegen zou hebben genomen, is hoogst opmerkelijk, temeer daar uw leven en dat van uw dierbaren op het spel stond. Bovendien blijkt dat u na uw ontslag de situatie niet verder heeft opgevolgd, naar eigen zeggen omdat u de problemen van u probeerde af te zetten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 106). Dit is zeer opmerkelijk aangezien u net daarvoor nog had laten optekenen dat de vzw een speciale betekenis had voor u en uw familieleden omdat ze instond voor het aanleveren van drinkbaar water in uw en drie naburige kantons. Uw moeder was zelf ook nauw betrokken bij de oprichting van de vzw of zoals u het zelf verwoordde: 'Het werd gecreëerd door en voor onze familieleden'. Dat u, die als voormalige directrice van deze vzw en na persoonlijk te zijn geïnterviewd door bendeleden, dan helemaal niets meer geïnformeerd heeft naar wat er gebeurd is met de werknemers en de directie van de vzw in de periode na uw ontslag, is dan ook onbegrijpelijk en ondermijnt uw geloofwaardigheid.”

Het (niet gestaafde) betoog in de verzoekschriften dat het voor verzoekster bijzonder pijnlijk was om telkens alles opnieuw te herleven, dat verzoekster doodsangsten had doorstaan en zich mentaal niet sterk voelde om telkens haar oude job te contacteren *“om te horen wie er als volgende bedreigd en afgeperst was geworden”* is niet afdoende ter verklaring of verschoning van het feit dat verzoekster in het geheel niet op de hoogte blijkt van de verdere ontwikkelingen na haar ontslag begin 2015 bij de vzw A., waarvan de activiteiten haar nauw aan het hart lagen en waar zij toch gedurende bijna twee jaar een belangrijke managementfunctie had uitgeoefend.

Voorts overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekster op goede gronden als volgt:

“Nog meer opmerkelijk is het feit dat u minder dan drie jaar na uw ontslag bij de vzw terug aan de slag zou zijn gegaan bij dezelfde vzw en dit in dezelfde functie. U werd gevraagd dit uit te leggen. U verklaarde dat iemand van de directie u had opgebeld. Deze zou u hebben uitgelegd dat alles goed ging en dat er in de tussentijd geen bijkomende problemen waren geweest. U lichtte verder toe, zoals hierboven reeds vermeld, dat de vzw een speciale betekenis had voor u en uw familie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 98-100). U verklaarde dat men u had verzekerd dat alles rustig was geworden en dat er geen problemen meer waren. Uzelf hoopte ook dat deze informatie klopte. Op de vraag of u dan meer in detail om uitleg heeft gevraagd over hoe de situatie in tussentijd positief was geëvolueerd, antwoordde u negatief. Dit is opmerkelijk, temeer daar uw regio gecontroleerd wordt door bendeleden en men dus niet kan verwachten dat deze regio na drie jaar plots bendevrij zou zijn geworden. U antwoordde verbazingwekkend genoeg dat de situatie in uw regio er alleen maar erger op was geworden op het gebied van bendegeweld, maar voegde eraan toe dat de problemen in de vzw waren opgelost, althans volgens hetgeen men u had verteld. U ging ervan uit dat de bendeleden zich gedeisd hielden omdat zijzelf en hun familieleden allemaal gebruik maakten van het water dat door jullie vzw werd aangeleverd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 103-105). Opnieuw en zoals hierboven reeds werd aangehaald, is het onbegrijpelijk dat u minder dan drie jaar nadat u en uw familieleden met de dood waren bedreigd omwille van uw functie als directrice terug in dezelfde functie voor dezelfde vzw zou zijn gaan werken en dit terwijl u er van op de hoogte was dat het bendegeweld in uw regio toegenomen was. Dat u geen verdere informatie heeft opgevraagd over de manier waarop de situatie in de vzw positief was geëvolueerd maakt het helemaal ongeloofwaardig. U werd hiermee geconfronteerd en antwoordde enkel dat u had geïnformeerd bij de persoon die u verving en deze zou u

hebben laten weten dat er geen problemen meer waren. U ging ervan uit dat deze persoon had gelogen, omdat u reeds in januari 2018, dus kort nadat u terug was beginnen werken voor de vzw reeds gelijkaardige problemen kende als voorheen in de periode 2014/2015 (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 113). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen.”

Verzoeksters verantwoordelijkheidsgevoel en haar hoop dat het stof na drie jaar zou gaan liggen zijn en dat zij niet opnieuw gevisieerd zou worden door de bendes kunnen niet volstaan ter verklaring of verschoning van de pertinente vaststelling dat zij haar directeursfunctie bij de vzw A. eind 2017 opnieuw zou hebben opgenomen zonder duidelijke garanties dat zij geen risico meer zou lopen. Het argument dat verzoekster ervan uitging dat ook bendeleden proper water nodig hadden en haar daarom niet zouden viseren kan niet overtuigen, nu dit de bendeleden er klaarblijkelijk niet van weerhouden had om haar eind 2014 - begin 2015 te bedreigen en de bendeleden haar duidelijk hadden gemaakt dat zij geen medewerkers van A. meer wilden zien in de regio waar zij controle uitoefenden.

Verder laten verzoekende partijen de bestreden beslissingen volledig ongemoeid, waar de commissaris-generaal in hoofde van verzoekster op goede gronden als volgt motiveert:

“Verder is het in dit verband evenzeer opmerkelijk dat u nadat u opnieuw werd bedreigd verder bent blijven werken en dus niet meteen ontslag nam, zoals u wel had gedaan in januari 2015. U verklaarde dat u in deze periode begon te berusten in uw lot. U geloofde dat men u, uw man of gelijk wie van het bedrijf zou kunnen 'weghalen'. U dacht er niet aan om ontslag in te dienen omdat u dit de eerste keer al had gedaan. U nam zich deze keer voor om verder te doen tot wanneer het niet langer mogelijk was. U voegde eraan toe dat deze houding als onbegrijpelijk overkomt. In maart 2019 zou zich vervolgens het incident met de gewonde jongen hebben voorgedaan en dat kon u, naar eigen zeggen, niet langer negeren (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 117). Deze uitleg overtuigt opnieuw allerminst.

Bovendien werd u ermee geconfronteerd dat het niet inwilligen van de eisen van de verschillende bendes opnieuw zonder gevolgen is gebleven, net zoals dit het geval was voor de periode van 2014/2015. U verklaarde nu dat u was te weten gekomen dat er contact was geweest tussen de bendeleden en iemand van de aandeelhoudersvergadering en dat als gevolg van dit contact er besloten werd om aan de bendeleden gratis water ter beschikking te stellen. U werd er op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat bendeleden die in januari 2018 10 000 dollar en in juni 2018 700 dollar per maand opeisten, zich zouden laten paaien met gratis water. U antwoordde hierop enkel dat uzelf geen contact heeft gehad met de bendeleden, maar dat het een lid van de aandeelhoudersvergadering was die het contact heeft gehad. U had verder geen info over hoe dit contact precies verlopen was, wie precies het contact heeft gehad en wat er precies gezegd is geweest (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 120-121 en vraag 126). Dit komt allemaal weinig overtuigend over. Wat er ook van zij, u liet nog optekenen verder geen redelijke verklaring te hebben voor het feit dat hoewel u tot twee keer toe door twee verschillende bendes persoonlijk werd gevisieerd, u vervolgens hun eisen niet inwilligde en verder gewoon op post bleef, toch op geen enkele wijze hiervan de negatieve gevolgen heeft gedragen. U kon enkel bedenken dat het 'god was die jullie bevrijd heeft' (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 127).”

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster na haar vlucht uit El Salvador weinig tot geen stappen heeft ondernomen om zich verder te informeren over de situatie bij de vzw waarvoor zij gewerkt heeft. Dit wordt in haar hoofde in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht:

“U heeft slechts één keer contact gehad met iemand uit de vzw, maar dat is al geleden van januari 2020 en toen heeft u eigenaardig genoeg niet geïnformeerd naar de eventuele problemen die zich nog zouden hebben voorgedaan na uw vertrek uit het land. U lichtte toe dat dit verleden een deel van uw leven is dat u wenst te vergeten. U wil er niets meer over weten. U werd erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat deze zich blijft informeren over zijn problemen en wat er zich eventueel nog heeft voorgedaan na zijn/haar vertrek uit het land, dit om een correcte inschatting te maken van zijn actuele vrees. Het feit dat u dit heeft nagelaten ondermijnt verder uw geloofwaardigheid (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 138-145).”

Verzoeksters bewering als zou zij haar land van herkomst noodgedwongen hebben moeten verlaten omwille van ernstige bedreigingen ten aanzien van haar en haar familie omwille van haar functie bij een vzw waarvoor zij zich meerdere jaren heeft geëngageerd strookt niet met het feit dat zij zich, eenmaal in veiligheid, niet meer informeert over de situatie na haar vertrek en hier tevens geen behoefte toe voelt. De omstandigheid dat zij in België een veilig leven kan leiden en zich niet elke seconde zorgen moet maken om haar veiligheid of die van haar kind doet op geen enkele wijze afbreuk aan de legitieme verwachting dat zij op de hoogte zou willen zijn van verdere ontwikkelingen in verband met de

problemen op basis waarvan zij internationale bescherming vraagt, al was het maar om een inschatting te kunnen maken van het eventuele risico dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst nog zou lopen.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich ertoe te verwijzen naar de door verzoekster afgelegde verklaringen “over de bedreigingen, afpersingen en ontvoeringspoging op haar zoon door de bendeleden die (...) (haar) en haar gezin hebben gedwongen om haar land te verlaten” en het feit dat verzoekster op het einde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk heeft gemaakt dat zij gevlucht is omdat zij geen andere uitweg meer zag voor haar en haar zoon. Zodoende verklaren noch weerleggen zij de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeksters profiel als (voormalig) directeur van de vzw A., dat niet wordt betwist, op zich niet volstaat om aan te tonen dat zij of verzoeker in hun land van herkomst daadwerkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden bedreiging en afpersing niet aannemelijk maken en dat hun verblijf in het buitenland en het profiel van verzoekster als (voormalig) directeur van de vzw A. op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van

Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN